

Yumuşaklık Peygamber Ahlakındandır

Nureddin Yıldız'ın 18.01.2009 tarihli (64.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşler,

Allah bir kulundan bir işi yapmasını istediğinde şunu bilmemizde yarar vardır: Allah'ın yapılmasını istediği şey bir şartel açılarak yapılabilecek iş değildir; Allah istediye onu yapmak hemen halledilebilecek düzeyde değildir. Çünkü Allah, 'şunu yap' buyurduğunda o işin karşılığında sevap verecektir ve sevap bedava değildir; ya bir el gayreti ya gönül tasarrufu istiyordur veya beyin zorlanacaktır.

Mesela Peygamberi sevmek insanı cennete koyar, bu imanın ta kendisidir diyoruz ama bugün saat 9 itibariyle sevmeye başladığımızı ilan ederek onu sevmiş olmuyoruz. Sevdiğimizi söylemek kolay, sevmek zordur. Bu bir imza kampanyasıyla ispatlayabileceğimiz bir şey değildir; sözgelimi evimize girerken sağ ayağımızı kullanırsak, camiye terk ederken sol ayağımızla çıkıp çıkmadığımız görülürse sevgi yerine getirilmiş olacaktır. Kişinin çocuğu olduğunda da Allah Teâlâ bakacaktır, kulun aklına ilk gelen isimler nelerdir: Sevgi buradan ölçülecektir, 'Muhammed' isminin akla gelip gelmediği, onun hanımıdır diye 'Hatice' isminin ne kadar düşünüldüğü görülecektir.

Allah Teâlâ'nın ölçüsü budur. O, kuluna bir şey yapmasını emrettiğinde o işe sevap verecektir ve o iş hiç de kolay değildir. Kolay olsa emretmezdi zaten.

Allah Teâlâ bir şeyi yasaklamışsa, yapmamayı emretmişse de bileceğiz ki o işi yapma arzusu içimizde esasen vardır ve "tamam, artık yapmam" demekle hallolmaz. İmtihan sürecinden ve basamaklardan geçmeden bu da başarılamaz. Bunun içindir ki bizler Rabbimizin emirlerini ve yasaklarını imtihanımız ve başarmamız gereken sürecimiz olarak görmeliyiz.

Aksi takdirde işi basite alırız ve böyle gördüğümüzde de 'ne var canım, cami hemen şurası' diye düşündüğümüz sabah namazına bir türlü gidemeyiveririz! Çünkü sabah namazı akşamleyin kolaydır ama sabah zordur. Bir sohbeti dinlediğimiz esnada 'gıybet haramdır' elbette, nasıl olsa hoca efendi konuşmakta, biz dinlemekteyizdir. Ama arkadaşla çay içerken ya da seneler sonra bir akrabayla düğünde buluşulunca da o kadar kolay mıdır gıybete direnmek?

Allah Teâlâ bir şeyi emrettiğinde veya yasakladığında bileceğiz ki o iş basit değildir.

Bazı konuları hafif görüyoruz; bunun için de hazırlıksız yakalanıyor, büyük sevaplar kaçırıyoruz. Hacca giden insanlara henüz yola çıkmadan önce sorsanız, ashab-ı kiramın yaptığı ayarda bir hacı başarabileceğine dair planları vardır. O zannetmektedir ki şeytan İstanbul'daki plazalarda kalacak ve Mekke'de onu serbest bırakacak, Cebrail aleyhisselam onu orada karşılayacak ve Kâbe'ye kadar yol göstereceklerdir...

Hiç de öyle değil. Hacı bir de gidip görüyor ki şeytanın babası meğer oradadır. Burada yirmi sene aynı apartmanda oturup birbirlerine hiç çıt çıkarmadıkları arkadaşıyla oradan kavga edip dönerler; Arafat'ta kavga etmişler. O kişi, hacı gidip tavaf etmek ve otobüsle Arafat'a yolculuktan ibaret zannetmişti. Düşünmemiştii ki, Allah Teâlâ, haccetmesi karşılığında onu anasından doğduğu günkü gibi günahsız yapacağına göre bu işte bir iş vardır, durup dururken insanın elli senelik günahları nasıl silinsin...

Allah'ın emirler ve yasaklar listesi, ciddiye alındığında istifadeye açık olabilir. Bir şeye sünnet dendiğinde "ohoo, sünnet kolay" denir ama listeye şöyle bir bakıldığında görülecektir ki en çok terk edilen de sünnetlerdir. Peygamber aleyhisselam Efendimiz, "dikkat ediniz, büyük kütükleri küçük

çalılarla tutuştururlar” buyuruyor, “ben sizin büyük günah işlemenizden korkmam, küçük diye günahları önemsemeyeceğinizden korkarım.”

Mekruhları zikrederken cılız bir sesle söylemek, haramları ise kalın sesle ifade etmek ne yazık ki işte bu korkulan durumun bir tezahürüdür. O küçük ve hafif görülen mekruhlar torbaya doldurulduklarında kaç haram etmektedirler, bu hiç hesap edilmiyor. Bir lastiğin döne döne aşınmakta olduğu dert edilmez de illa patladığı zaman mı dert edilir?

Şunu formül edinmeliyiz: Allah ve Peygamberi ile şaka olmayacağı gibi onların emirlerinin değerlisi-değersiz, önemlisi-önemsizi, kolayı-zoru da olmaz. Rabbimiz, kaldıramayacağımız şeyi bize vermeyeceğini taahhüt etmektedir:

لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا

Şu kadar ki kul, gözünde büyütür de peşin hükümle düşünürse o zaman sabah namazına değil, akşam namazına da kalkamaz zaten. Rabbimizin emirlerinde olmaz şey bulunmadığı gibi kendiliğinden olacak şey de yoktur. Kendiliğinden biten otları yemek yapılmıyor; emekle çapalanan bitkiden yemek yapılabilir.

Bu mukaddimeden sonra yumuşaklık konusuna girebiliriz. Dersimizin başlığı şudur: Yumuşaklık Peygamber Ahlakındandır. Demek ki sertlik peygamber ahlakından değildir. Yumuşaklık, tercih imkânı olduğunda kolayı seçmek demektir. İki kelimeden daha nazik olanını kullanmak, tehdit ve uyarı arasında kalındığında uyarıyı seçmektir. Yumuşaklık, önümüzdeki insana ve kendimize karşı kolayı seçmektir.

Tabii ki bu bizim özel konularımızda geçerlidir. Allah’ın emirleri söz konusu olduğunda ise emredilene yapmak esastır. Allah’ın dört rekât kılmayı emrettiği namazı sırf yumuşaklık peygamber ahlakındandır diye iki rekât kılamayız. Mesela Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: “Sizden biriniz imam olduğunda insanlara zorluk çıkarmasın, namazı hafifletsin.”

İmamın namazı hafifletmesi, kendi başına kıldığında istediği gibi kılması ama cemaatle kıldığında, cemaatle namazın belli bir standardı olduğu gerçeğinden (sabah namazında iki buçuk sayfadan çok, bir sayfadan az okumamak ya da akşam namazında bir sayfa gibi uzun bir miktar okumamak) hareketle okunacak zammı surenin belirlenmesidir. Hafız birinin ilk rekâta sekiz, ikinci rekâta yedi sayfa okuyup arkasında cemaat olan ihtiyarı, sakatı, kalp krizi olanı hesap etmemesi zor yönü tercih etmektir. Namazda fazla zammı sure okumak ibadete ecir kazandırır, evet ama Resûlullah aleyhissalatu vesselam, “arkanda yaşlı vardır, yola çıkacak olan vardır, işi olan vardır; onları düşünerek namaz kıldır” buyurmaktadır.

Bu prensip anne-baba olmakta geçerli olacağı gibi öğretmenlikte de geçerlidir.

Yumuşak davranmak o derece peygamber ahlakıdır ki, Kur’an-ı Kerim, “Allah’ın rahmetiyle sen onlara yumuşak davrandın. Eğer katı davransaydın etrafında kimseyi bulamazdın” buyurmaktadır. Dikkat ediniz, yirmi üç sene sonunda yüz binden fazla insana Veda Hutbesi okuyan Resûlullah Efendimiz, on binlerce düşmanından sahabi edinmiş, onlardan uğruna canlarını feda edecekleri bir nesil yetiştirmiş insandır; yirmi üç sene dediğimiz zamanda bir köy bile ağaçlanmaz! Kur’an bunun formülünü işte böyle açıklamaktadır:

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ

“Allah seni rahmetiyle yönlendirdi, sen de yumuşak davrandın. Bu sayede etrafında toplandılar. Eğer katı davransaydın etrafında toplanmazlardı.”

Öyleyse katı kalplilik dağıtıcılıktır, insanı uzaklaştırmaktır. Peygamber aleyhisselam bile yumuşak kalpli olmasaymış etrafında kimseyi bulamazmış. Beş çocuğundan üçü 'anacığım' diyerek ayaklarına kapanmıyorsa bir annenin, evet, zaman kötüdür ama o ana da kötü zamanın anasıdır. Doğurduğunu kendine çekememiştir. Bir anne hastalanıp yatağa düştüğünde çocukları okula gidemiyor, üzüntüden yemek yiyemiyor hâle gelmemişlerse burada bir sıkıntı vardır. Belki bir çocukta böyle huy görülmeyebilir, insanlık geni bozuktur ama her doğurduğu da insana düşman olmaz. Çocuk bardağı yanlış yere koydu diye yarım saat brifing veren bir ana, etrafında evlat bulamaz. Namazdan, okuldan, ahlaktan, misafirlikte yaramazlıktan dolayı, arabanın bilmem neresine dokundu diye çocuğuna her seferinde askerî brifing verip işi komutan-er ilişkisine çeviren baba da ölümü dört gözle beklenen baba olur.

“Zaman kötü, bu zamanda nesil yetiştirmek zor” tabii ama yetiştiren nasıl yetiştiriyor? Elbette kış günü soğuk demir tutulmaz ama sende de kalp yok! Bir bardak kaç paradır ki onun için çocuğunu dövdün? Duvardaki saatin ederi nedir ki onun için çocuğuna iki saattir bağırıyorsun?

Peygamber bile olsaydın katı kalbin varsa insanlar senin kahrını çekmezlerdi. Yumuşak, merhametli, şefkatli, gözü yaşlı, mütebessim bir peygamber değerlidir ve insanları etrafında anca böylesi toplayabilir. Baba da müdür de böyle olmalıdır. Gelen yaşlı bir hanıma, bir amcaya sevgi ve ilgi gösteremeyen, çatık kaşlı müdür olsa olsa Peygamber bedduası almış müdür olur. Zira Efendimiz aleyhisselam şöyle buyurur: “Allah’ım, benim ümmetimin işlerinden birini görmek üzere bir yerde görev alan ve insanlara zorluk çıkarana sen de zorluk çıkar.”

‘İnsanlara zorluk çıkarana sen de zorluk çıkar’ ne demektir? O kişinin sıratı patinaj yapması demektir! Bir soru daha soran kadıncağızı tersleyip “ne bileyim, burası sorgu dairesi mi!” diye azarlamanın bedeli böyle ödenecek. Efendimiz’in hadis-i şerifi şöyle devam ediyor: “Allah’ım, bir yerde görev alıp ümmetinden insanların işlerini görürken merhametli davranana sen de rahmet et.”

Öyleyse memurun, vakıf görevlisinin, bürokratin Peygamber bedduası almış olduğu gibi Peygamber duası almış da vardır. Memur olup tedavisini, üniversite hastanelerindeki işlerini bedavaya aldırması olabilir, arkasındaki devletin gücüne güvenebilir ama huzuru var mıdır, kalbi rahat mıdır, evinde sakin var mıdır? Arkasında devlet var ama kalbi çatlıyor huzursuzluktan! Peygamber bedduası aldı da ondan.

Peygamber’imiz merhametli ve gözü yaşlı bir peygamberdi. Onun ümmeti de merhametli olmalı, çocuğuna şefkatle yaklaşmalı ve komşusuna-akrabasına-gelinine-dedesine-işçisine-patronuna da iyilikle davranmalıdır. Biz merhamet ümmetiyiz zira Peygamber’imiz sadece insanlara ya da insanlara ve cinlere değil, on sekiz bin âleme rahmet için gelmiştir.

Kaşlarımızın çatıldığı, sert yüzlü olduğumuz da olur elbette ama bu Allah’ın dinine saldırıldığındadır. İş Allah’ın dinine saldırılmasına geldi mi o zaman merhametli olmayız, merhamet o zaman yoktur. İnsanî ilişkilere ve kulluğu geldiğinde ise eriyecek gibi merhametli oluruz. Peygamber’imizin sünnetidir diye misvak kullandığımız, sağ elle yediğimiz, öğleden sonra iki rekât daha namaz kıldığımız gibi yumuşak davranmanın da onun sünnetinden olduğunu böylece bilmeliyiz. Yumuşaklık, dövebileceğin hâlde dövmemeyi tercih etmek, yokuşa sürmemektir. ‘Hayır’ diyeceğin zaman bile bunu sert şekilde değil, nazikçe, ‘olmaz’ diye ifade etmektir.

Resûlullah aleyhisselatu vesselam, “Allah, yumuşak muameleyle verdiğini sert muameleyle vermez” buyurmaktadır. Bu, evlat yetiştirenin iki politikadan birini güdeceğini gösterir: Ya yumuşak bir baba olacaktır ya da general baba. General baba bir kere konuşur, bir daha konuşmaz, onun sorusu dahi sorulamaz. General baba ve onun ev düzeni, Peygamber aleyhisselamla ilgisiz bir şeydir. O evden umulan şeyler, çocuklarına yirmi beş yaşında olduklarında bile iki yaşındaki hâlleri gibi davranan

babanın evinden elde edilebilecek şeylerle aynı değildir. Yumuşak davranılan evde Allah'ın bereketi daha fazla, çocukların hafız olma ihtimali daha yüksek ve insanî ilişkiler daha iyidir.

Kanunların, törelerin, yasaların geçerli olduğu evde belki huzur olabilir çünkü herkes yarı ölü pozisyonda, askerliğin bitmesini beklemekte ve şafak (babanın ölümü) saymaktadır. Bir evladın, evleneceği zaman görüştüğü kız nerede oturacaklarını sorduğunda, "ben anam-babamın yanından başka yerde oturamam, istemezsen evlenmeyelim" demesi gerekmez mi? Mesele oradan kaynaklanmaktadır ki yirmi beş yaşına gelmiş bir delikanlı, ailesi tarafından yirmi beş seneden beri itilmektedir. O da yokuş aşağı yolu ilk bulduğunda kendini salıp gitmektedir.

Enes radiyallahu anh bir keresinde Efendimiz aleyhisselamın evinde tabak kırmış, annelerimizden biri de tam 'başka tabak mı var, niye bunu kırdın' yollu söylenecekti ki Resûlullah aleyhisselam ayağa kalktı ve "sizin gibi tabakların da ömrü var, bunun için çocuğa bağarmaya değer mi?" buyurdu. Bakınız, tabak takımının bozulmasından söz etmiyoruz, zaten bir tabakları vardı. Ahlak ve yumuşaklık budur işte. Resûlullah'ın ahlakı ve yumuşaklığı böyleydi fakat sırf Kureyş kabilesine mensup diye hırsızlığı dolayısıyla elinin kesilmemesi aracılığıyla gelenlere ise "Allah'a yemin ederim ki kızım Fatıma bile hırsızlık etse elini kestiririm" buyurmuştu.

Şimdi gençler Allah'a karşı suç işlediklerinde "delikanlıdır, mazur görülsün" oluyor ama kazara bir bardağı yanlış yere koysa öbür taraftan fırtına kopuyor. Peygamber ahlakı, insanî ilişkilerde ve maddî değeri olan konularda yumuşaklığı esas almaktır. Nasıl ki öğle namazını onun sünnetine uymak için on rekât kılıyorsak konuşurken de nazik konuşmalı, böylece onun yolunu izlemeliyiz.

Yine Resûlullah aleyhisselamın hayatından bir örnek: Yahudi'nin biri Efendimiz'i ziyaret gelmiş ve 'es-sâmü aleyke ya Muhammed' demiş. Es-sâmü, "sana ölüm olsun" demektir. Hain Yahudi, selam veriyor numarasıyla güya Efendimiz sallallahu aleyhi ve selleme beddua etmiş. Aişe annemiz yan odadan bu cümleyi duyunca şöyle diyor: "Melun kulu Allah'ın! Sen öl git bu dünyadan!" Yahudi oradan gittikten sonra ise Efendimiz aleyhisselatu vesselam, "Aişe" buyuruyor, "niye öyle cevap verdin adama?"

Aişe annemiz, "duymadın mı ya Resûlallah, sana ne kadar kötü bir söz söyledi?" diye şaşırınca, Efendimiz şöyle devam ediyor: "Aişe sen duymadın mı ben de ona 've aleyküm' (aynısı senin üzerine olsun) dedim. Bilmiyor musun ki Allah benim duamı kabul eder, onunkini ise etmez. Daha nazik cevap verip gönüllerini alabilirdik."

Demek ki tebliğ ilişkisinde nazik metotlar kullanmak gerekiyor, bu aynı zamanda Kur'an'da buyrulmaktadır. Cihat etmeye gelince kılıcı nazik vurmak yok, vurdun mu koparacaksın ama kılıç kullanmak başka, söz kullanmak başkadır.

Bir insanın alkolü bırakması için nasihat ederken, "sen var ya sen... fazladan yaşıyorsun! Bakma son uyarıları yapmaya geldim sana!" dememelidir. Krikoyla kaldırılınca her zaman lastik daha kolay değişir. Merhamet her zaman kazançtır, sertlik geçici kazançtır. Bir insan, bir şeyi sadece bir defa uyaracağıyla övünebiliyor olabilir mi hiç? Neymiş, oğlunu namaz için sadece bir kere çağırması yetermiş: "Namaz!" diyor ve bitiyormuş. Ezan bile tekberi dört defa tekrar ederek başlıyor, 'haydi namaza' cümlesini iki defa diyor ama beyefendi namaz için sadece bir kere sesleniyor!

Böyle bir tavırla çocuğa namaz hareketleri yaptırılabilir ama namaz kıldırılamaz, namaz sevgi işidir. Böyle sert tavırlar gören bir çocuk, babasının arkasında kılacağı namaz için babasının cenaze namazına niyet eder! Merhamet kitabı ve merhamet peygamberinin kitabı, dayak sebebine dönüşmez.

İbret veren bir hatırayı rahmete vesile olması hasebiyle anlatmak isterim. Trabzon'un Of ilçesinde Mehmed Rüştü Aşikkutlu adında, 1980 senesinde vefat eden bir hoca efendi vardı. Cumhuriyetin ilk yıllarındaki hengâmeler ve bildiğimiz hadiselerle rağmen kendi evini bir medreseye çevirip yüzlerce ehl-i Kur'an yetiştirmiş bir insandı. İstanbul'da bin Kur'an kursu varsa bunların dokuz yüzünü işleten kimseler ya onun talebesi ya da talebesinin talebesidir. Biz dahi elhamdülillah, onun talebesinin talebesi olma şerefine erdik.

Bizzat talebesinden dinlediğim hatırası, Aşikkutlu hoca efendinin çizdiği 'hoca' tipi hakkında iyi bir fikir vermektedir. Bakınız, evinde elif cüzü yakalanan birinin bile hapse atıldığı zamanlarda yüzlerce âlim ve hafız nasıl yetiştirebilmiş ve Allah onu nasıl desteklemiş:

Bir ramazan günü hoca efendi iftar vaktini bekliyorken ağaç altına oturmuş, tespih çekmekteymiş. Hatırayı dinlediğim hoca efendi de on sekiz yaşında bir delikanlı, oyun oynuyorlar. Of'ta ne oyunu oynanabilir? Bir ağaçtan diğerine atlama yarışı yapıyorlarmış. Atlamışlar, atlamışlar, atlamışlar... Çocuklardan biri tam daldan dala atlayacakken dengesini kaybediyor ve ağacın dibine düşüyor. Düşerken de ağacın dallarını kıra kıra düşüyor.

Meğer tam da hoca efendinin dinlendiği ağaçtan düşmüş ve tam da hoca efendinin üstüne doğru yuvarlanıyor. Kendi yüzü gözü yara bere içinde, dallar budaklar her yerini kesmiş hâlde bir kenarda bayılmış. Hoca efendi de bayılmış. Oradan biri "hoca öldü!" diye bağırınca köylüler olay yerine toplanmışlar. Hocaya ne olduğunu merak etmişler, yüzü gözü kan içinde.

Ağaçtan düşen çocuk ayıldığında bir bakmış ki kalabalık bir insan kitleşi hoca efendiyle ilgilenmektedir. Kendisi demişti ki, "inşallah bu köylülerden biri çıkarıp tabancasını vurur da bu utançtan kurtulurum diye düşünmüştüm." Çünkü o sadece hocası değildi, aynı zamanda kendi evinde yiyip içmediğini onun evinde yemiş içmişti.

Neyse ki hoca efendinin ilk pansumanı yapılmış, biraz sonra ayıldığında Mehmed Rüştü Aşikkutlu, kendisine ne olduğunu sormuş. Demişler ki, "yukarıdan İhsan üstüne düştü." Bakmış ki İhsan da orada yatmaktadır. Hoca efendi, çocuğa bir şey olup olmadığını sormuş. Köylülerden biri çocuğu dürtüp ayağa kaldırmış fakat onun da her yeri yara içinde. Hoca efendi iftarın olup olmadığını sormuş, ezanın üstünden bir saat geçtiğini söylemişler.

İftarı etmişler. Yemekten sonra o İhsan adlı talebesini önüne oturtmuş ve şöyle demiş: "Oğlum, İhsan, ha böyle elimin içiyle bi' tokadı hak ettin ama hafıza vurulmaz ki sana vurayım."

İhsan hoca efendi şöyle demişti: "On seneye yakın zaman yanında durduk ama bu kadar ağır bir sözünden hiç işitmemiştim, rezil oldum o gün." Tokadını görmemişler, tokat kelimesi ağırlarına gitmiş. Bu hatırayı dinledikten sonra bir insan on binlerce hafızın yetişmesine nasıl vesile olur, bunu anladım.

Yumuşaklık peygamber ahlakındandır; şu kadar ki yumuşaklık, sululuk değildir. Bu laçkalıkla kabalığın arasındaki denge çizgisidir. Çocuğu sabah namazına kaldırmamak yumuşaklık değildir, laçkalıktır; kaldırırken bir kova su dökmeden kaldırmaktır yumuşaklık. Bu dengeyi tutturabilmek bir imtihan işidir ve Allah'ın sevap vaat ettiği de böyledir. Tabii ki kolay değildir, kolay olsa Allah Teâlâ sevap vermezdi.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin sünneti yalnızca sakal değildir, sakal onun sünnetlerinden biridir. Yumuşaklık yani sözlerde, hareketlerde kaba olmamak onun sünnetlerindedir. Bu tabii ki hakkını çiğnetmek, kendini ezdirmek değildir. Vakarını ve ciddiyetini koruyarak yumuşak olmaktır esas olan. Çocuk saat başı çikolata istiyor diye sırf yumuşak davranacaksın çikolata dükkânı açman gerekir; 'bugünkü çikolata hakkın bitti yavrum' demeyi bilmek gerekir. Ama 'sana çikolata almak için mi çalışıyoruz biz fabrikada!' demek kabalıktır. İkisi senin için aynı sonuca götürmez; ikinci usul çocuğu

da kaybetmektir. Birinci usulde ise çocuk bir süre sonra her gün çikolata istenmeyeceğine zaten ikna olacaktır.

Efendimiz aleyhisselam, “Allah bir eve hayır dilediği zaman ev halkına yumuşaklık verir” buyuruyor. Bir evde yumuşaklık olması, o evi Allah’ın nasıl gördüğünü gösterir. Çocuk çay tepsisini getirirken döktü ve geçen hafta aldığımız halı çöpe gitti, bir sürü bardak kırıldı ve misafire rezil olduk diyelim: Bu çocuk tabancayla mı tüfekle mi vurulacaktır?

Eğer Allah o evden bir yiğit, mücahit, abid, zahit kul yetiştirmek diliyor ve o evin kaderine yazmışsa, o çocuğa, “üstüne döküldü mü yavrum, tamam, sen gidip otur, ben hallederim” diyen baba-anne çıkar ortaya. “Benim ömrüm size hizmetçilikle mi geçecek! Bunun için mi evlendim!” diye başlayan annenin doğurduklarında Allah’ın gözü yok demektir.

Peki, ne yapacağız? Dualarımızda Rabbimizden kalbimizi yumuşatmasını dileyeceğiz ve duamızın ciddiyetini ispat etmek için de halıyı-mobilyayı put edinmeyeceğiz.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.